

послідовності та поступово переходити від простих до складних вправ інтерактивного навчання [3, с. 114].

На нашу думку, у 1-му класі доцільно застосувати такі вправи: «Знайди когось», «Мікрофон», «Чарівна паличка», «Чарівна подушка», «4 кути», «Робота в парах», «Мозковий штурм», «Незакінчені речення». У 2-му класі можна впроваджувати більш складні вправи. Наприклад «Карусель», «Займи позицію», «Робота в малих групах», «Навчаючи – учусь», «2-4 – всі разом», «Коло ідей». У 3-му та в 4-му класах долучаємо вправи: «Графіті», «Мозаїка», «Акваріум», «Діалог», «Синтез думок», «Пошук інформації», «Броунівський рух», «Проект», «Шкала думок», «Прес», «Дерево рішень» тощо.

Отже, застосування інтерактивного навчання на уроках математики сприяє розвитку в кожного учня математичних здібностей; системи загальнолюдських цінностей та загальноприйнятих норм поведінки як на уроках математики, так і в житті; розвитку здатності цінувати знання та вміння, користуватися ними; усвідомленню особистої відповідальності та вмінню об'єднуватися з іншими членами колективу задля розв'язання спільної проблеми, розвитку здатності визнавати і поважати цінності іншої людини, формуванню навичок спілкування та співпраці з іншими членами групи, взаєморозуміння та взаємоповаги до кожного індивідуума, вихованню толерантності, співчуття, доброзичливості та шклування, почуття солідарності й рівності, формуванню вміння робити вільний та незалежний вибір, що ґрунтується на власних судженнях та аналізі дійсності, розумінні норм і правил поведінки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Коваль Л. В. Сучасні навчальні технології в початковій школі: навч.-метод. посіб. / Л. В. Коваль. – Донецьк: ТОВ «Юго-Восток, Лтд», 2006. – 226 с.
2. Комар О. Організація роботи на уроках математики за інтерактивними технологіями / Ольга Комар // Початкова школа. – 2007. – № 12. – С. 26-29.
3. Пометун О. І. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання : навч.-метод. посіб. / О. І. Пометун. – К. : АСК, 2006. – С. 192.

Тетяна Афанасьєва,
студентка 6 курсу

Факультет психолого-педагогічної освіти та мистецтв
Наук. керівник: **К. І. Степанюк**, канд. пед. наук, доцент (БДПУ)

МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ДО ПОБУДОВИ УРОКІВ ЗА ТЕХНОЛОГІЄЮ «ДИЗАЙН-ОСВІТА»

Актуальність. Про використання дизайну як ефективного засобу зближення школи з естетичною культурою, необхідність дизайнерської освіти свідчать концептуальні положення державних нормативних документів України: Проект Нової української школи, Закони України «Про

загальну середню освіту», Державні стандарти початкової загальної освіти, типові навчальні плани для різних типів початкових шкіл, програми з трудового навчання і художньої праці різних періодів розвитку української освіти тощо.

Поняття дизайн-освіти є актуальним у сучасних ринкових умовах, оскільки якість продукції визначається поєднанням функціональних та естетичних принципів. А це, відповідно, забезпечує конкурентну спроможність виробів на світовому ринку, сприяє економічному розвитку країни.

На важливість дизайнерського підходу у гармонійному розвитку особистості свідчать дослідження С. Борисової, Н. Конишевої, С. Кожуховської, В. Тименка, Н. Сняткіної, Г. Юдіної та ін.

Мета статті – обґрунтувати доцільність побудови уроків за технологією «дизайн-освіта» в початковій школі.

Під дизайном розуміють різні види проєктувальної діяльності, що мають на меті формування цілісного предметного середовища, тобто естетичних і функціональних його якостей. У вужькому значенні – це художнє конструювання.

Ідеї дизайн-освіти полягають у тому, що навчально-ігрова проєктувальна діяльність учнів забезпечує синтез сенсорного, вербального й структурного інформаційних аналогів із метою формування пропедевтичної інформаційної культури особистості. Тобто, дизайн-освіта – це нова технологія розвивального навчання, оскільки вимагає гармонійного розвитку й художньо-образної й логічно-понятійної півкулі мозку.

В.Тименко у посібнику «Методика викладання художньої праці у початкових класах» відзначає, що процес художнього конструювання виконується у три етапи: мисленнєве конструювання – задум; графічне проєктування – креслення; предметне конструювання – виріб. Оскільки в молодших школярів фактично відсутнє просторове мислення, немає досвіду виконання графічних зображень, то на уроках, як правило, другий етап – графічне проєктування – відсутній. При такій організації роботи не задіяні належним чином і нерозвиваються ні художньо-образна, ні логічно-понятійна півкулі мозку, формується негативне ставлення до діяльності [2, с. 17].

Доцільність організації технологічної підготовки учнів на основі дизайнерського підходу визначається самою сутністю даної підготовки, в основі якої лежить творчий процес перетворювальної діяльності. В основу концепції даного підходу закладені наступні принципи:

- навчання дизайну в першу чергу спрямоване на творчий розвиток і самореалізацію особистості учня;

- дизайнерська діяльність на уроці повинна мати особистісний зміст, узгоджуватися з інтересами дитини та орієнтована на реальне використання її в житті учня;

- розвиток інтересу до дизайну, естетичного смаку будується на основі наявного особистісного досвіду творчої діяльності;

- у процесі дизайнерської діяльності учень повинен стати повноправним суб'єктом діяльності, що має на увазі надання свободи вибору: в створенні задуму творчої роботи, виборі матеріалів, виду техніки,

складності виконання творчого завдання і т.д.;

- навчання дизайну необхідно погоджувати з індивідуальними здібностями, творчою вибірковістю дитини (перевагам до видів діяльності, особистісним сенсам і т.д.)

- навчання дизайну будується на основі принципу: від простого до складного, при цьому на початкових етапах учитель показує учням різноманітні прийоми дизайнерської діяльності, а згодом учні, оволодіваючи ними, формують власний досвід дизайнерської проектно-діяльності [1, с. 2].

Відповідно до вище викладеного, важливим завданням початкової школи є формування в учнів дизайнерського мислення. Ефективним для його розвитку буде впровадження технології «дизайн-освіта» на уроках.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бахтеєва Л. А. Дизайн как средство творческого развития учащихся на уроках технологии [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://ir.nul.nagoyau.ac.jp/jspui/bitstream/2237/15862/1/v8_p54.pdf.

2. Тименко В. П., Вдовченко В. Методика трудового навчання: технічної і художньої праці. Теоретичні засади і емпіричний досвід початкової дизайн-освіти. Київ: Вид-во ІОД, 2009. 300 с.

Дар'я В'юнцковська,

студентка 2 курсу

факультету психолого-педагогічної освіти та мистецтв

Наук. керівник: **О. В. Малицька**, к. пед. н., доцент (БДПУ)

КУЛЬТУРОВІДПОВІДНІСТЬ ЯК ПРІОРИТЕТНИЙ ФАКТОР СИСТЕМИ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

Актуальність. Зростання кризи в духовній сфері людини стає глобальною проблемою в усьому світі. Панування матеріалістичної ідеології, прагматична спрямованість сучасної цивілізації призвела до відчуження людини від духовних потреб.

Об'єктивні закономірності сучасного соціального розвитку вимагають не бездумних виконавців, а мислячих людей, творчий потенціал, висока ступінь інформованості яких доповнені національною самосвідомістю, моральною культурою та естетичним смаком. Гуманістичні аспекти в структурі особистості набувають значення пріоритетних, а це підвищує вимоги до освіти, яка формує і розвинутий інтелект, і внутрішню культуру людини.

Ступінь досліджуваності проблеми. Осмислення значення й місця культури в житті суспільства й формуванні особистості протягом століть було актуальною проблемою багатьох наук.

У працях Г. Спенсера, Б. Малиновського, Л. Ніколаска обґрунтована соціально-практична природа культури та визначені її функції, серед яких особливе місце посідають виховна й освітня.